

som de komme de Tilskadekomne tilhjælp, at dette kan have besværlige Følger for dem, deels at de fremfor alle deres andre Medborgere skulle være forpligtede til at skaffe Bud efter en Læge. Som bekendt, er det den største Deel af Dagen ikke en let Sag at træffe en Læge hjemme, og at skaffe ham tilstede, kan derfor maaſtee være vanskeligt nok. Denne Forpligtelse forekommer mig saaledes hverken at være nødvendig eller hensigtsmæssig, og jeg vil derfor henstille den til nærmere Drøftelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot endnu tilføie, at der fra Politiets Side, hvilket jeg troer ogsaa staaer berørt i Motiverne, er lagt Vægt paa, at denne Oplyggelse kan finde Sted, og dernæst staaer der ikke i Loven, saaledes som den foreligger, at enhver Barbeer, der har en Stue, — thi det har vel rigtignok selv den fattigste — skal optage Tilskadekomne; men Bestemmelsen gjælder kun dem, der holde Barbeerstuer, hvorved menes saasaa saadanne Localer med udhængt Skildt, som blot tjene til at modtage Folk til Frisering og Barbering.

Ischærning: Det forekommer mig, som om vi her ved denne Lov ret komme til at føle, hvor stort et Misgreb det var, da man fordrede de forudgaaende Kundskaber til at tage Chirurgisk Examen, som nu fordres. Der ligger den hele Vanskelighed, hvorfor vi ikke kunne komme til at bringe noget egentligt Brugbart ud af denne Lov. Man har ved Loven villet naae et dobbelt Formaal, det ene: at skaffe Folk barberede i Kjøbenhavn uden stor Vanskelighed, og det andet: paa en Maade at sørge for Sundhedspolitiet. Naar vi havde sagt og kunnet sige det under nærværende Omstændigheder: Staden betale noget Bist, for at der i ethvert Qvarteer, eller paa saa og saa mange Steder i Byen kan findes Folk, der ere Chirurgier og tillige berettigede til at holde Barbeerstuer, og hos hvem Folk, som blive syge paa Gaderne, gaaſtede osv. kunne bringes hen og finde Behandling, saa vare vi komne ind paa det rigtige Gebeet, hvor vi sørgede baade for Folks Velvære og Sundhed, gennem Folk, som vare stikede dertil. Nu

derimod tage vi vor Tilflugt til en haltende Forholdsregel med Hensyn til de Menneskers Erhverv, som barbere os. Vi, som blive barberede, vi skulle betale for de Stuer, hvori de Syge skulle blive behandlede af de Doctores, som blive hentede til dem, fordi Ingen længere maa kunne barbere sig til at blive Doctor, som han før kunde. Det er denne Fornemhed, som atter giver sig tilkjennde derved, at de, som have lært Latin, troe, at de ere for gode til at barbere; thi ellers vilde man finde Folk nok, som optog den Næringsvei at barbere, skjøndt de kunne Latin. Grunden, hvorfor det ikke kommer dertil, det er naturligviis ganske simpelt den, at de, som kunne godt Latin, komme saavidt, at de ikke behøve at barbere, og de, som ikke have kunnet lære Latin, due ikke til at barbere. Det er Vanskeligheden af et Laugsystem, ført over paa dette Gebeet. Med Hensyn til Hovedsagen for Barbererne, nemlig at kunne barbere, derom spørger man ikke, thi en Mand kan blive Barbeer, uden at kunne barbere. Med Hensyn derimod til de underordnede chirurgiske Forretninger, nemlig at „kopsætte“ og at „aarelade“ — ikke at sætte Klyster, thi det lader man gaae som en Frihaandsgjærning (Latter) — der forlanger man en Prøve. — For at altsaa en Mand kan komme til at skrabe mig paa Skægget, og for at jeg kan være sikker paa, at han ikke skærer Halsen over paa mig, skal det undersøges, om han kan aarelade og faae Blodet ud af min Ryg. Der er noget saa Brangt i denne Art af Foranstaltninger, at det forekommer mig besynderligt, at man ikke er bleven opmærksom derpaa. For at vedkommende stakkels Mand skal faae Lov til at skrabe mig, skal han først betale 5 Rbd. til en offentlig lønnet Embedsmand, ikke for at denne skal lære Vedkommende, men for at denne kan se e, om Vedkommende kan kopsætte og aarelade. For at undersøge denne simple Ting, som er meget let at undersøge, skal denne stakkels Mand give 5 Rbd. og saa skal han, paa Grund af, at han har givet 5 Rbd., holde en Stue, som det Offentlige skal kunne benytte, og hvor han — thi Begrænsningen er meget vanskelig, imellem hvad der kaldes Dvælsalveri og ikke Dvælsalveri —, ikke engang tør behandle en Mand,